

1.

ЕДНА ВРАТА СЕ ОТВАРЯ, А ДРУГА Е ИЗБИТА ОТ ПАНТИТЕ СИ

ЕСЕНТА БЕШЕ ДОШЛА в Дома за своенравни геца на Елинор Уест по обичайния начин, като обагри листата и покафени тревата, и с постоянния мирис на нависнал гъжг, натезал във въздуха – сезонно обещание, което предстоеше да се сбъдне. Къпиновите храсти в гърното на двора бяха богато отрупани с плод и няколко ученици прекарваха следобедите си с кофи в ръка, боядисваха пръстите си в лилаво и успокояваха буйните си сърца.

Кейг проверяваше уплътненията на прозорците едно по едно, слагаше маджун по участъците, през които беше най-вероятно влагата да си проправи път навътре, и междувременно хвърляше по едно око на библиотеката и към небето.

Анджела също наблюдаваше небето в очакване на гъга, обикновените обувки бяха на краката ѝ, а вълшебните – преметнати през рамо, вързани старателно на сложен възел. Ако светлината и водата се слееха по *точно определен начин*, ако гъгата докоснеше земята там, където момиче-

мо успееше да я стигне, то щеше да си тръгне, да препусне и да бяга, да бяга чак до дома.

Кристофър, чиято врата щеше да се отвори – ако изобщо се отвореше отново и ако той изобщо успееше да намери пътя към дома – в Деня на мъртвите, седеше в гърбавата зад дома и свиреше още по-сложни песни на костената си флейта в опит да се подготви за момента на разочарование, когато вратата не се появеше, или пък за момента на зашеметяващ възторг, когато Момичето Скелет го повикаше обратно там, където му беше мястото.

Така че есенята беше обхванала цялото училище, всички ученици се подготвяха за промяната в сезоните по най-подходящия и утешителен начин, по начина, който щеше да им помогне да изкарат зимата. Момичетата, които бяха посещавали светове на лятно безвремие, се заключваха в стаите си и ридяха, вторачени в перспективата за още шест месеца в капана на тази родина, която за един миг се беше превърнала в затвор; груги, чиито светове бяха земи на вечен сняг, дребели кожуси, горещи огньовете и сладко греяно вино, ликуваха пред разтварящата се като пролетно цвете пред тях възможност да намерят обратния път.

Самата Елинор Уест, енергична деветдесет и седем годишна гама, която можеше да мине за жена, приближаваща седемдесетте, както често и се случваше, докато общуваше с хора извън училището, обикаляше коридорите с професионалният поглед на гърводелец и оглеждаше стените за признаци на слягане, а таваните – за следи от загниване. Налагаше се да вика майстори веднъж на няколко години, за да поддържа нещата в ред.

Мразеше чуждото присъствие тук. На децата им беше неприятно да се правят на най-обикновени хулигани, отпратени от близките си, загато предизвикват пожари или чупят прозорци, при положение че реалната причина бяха битките им с гракони и отказът им да отречат, че са правили именно това. Лъжите изглеждаха жалки и гребнави и тя не можеше да вини децата, че се чувстват по този начин, макар да смяташе, че със сигурност щяха да запяят друга песен, ако отменеше ремонтите и някой пострадеше заради паднала върху главата му мазилка.

Подгържането на равновесието между нуждите на учениците и нуждите на самото училище беше изтощително и тя жадуваше да се върне в Безсмислицата и към безгрижието, което беше сигурно, че я чака някъде напред, в обетованата земя на бъдещето. Досуц като децата, които разчитаха на нейните грижи, Елинор Уест се опитваше да си отиде у дома, откакто се помнеше. За разлика от повечето, нейната борба се измерваше не в месеци, а в десетилетия... и за разлика от повечето, тя беше свидетелка на това как десетки пътешественици бяха намерили обратния път, докато тя оставаше тук, без възможност да ги последва, без възможност да направи какво-то и да било, освен да плаче.

Понякога си мислеше, че това може да е единственото късче истинска магия, което този свят притежава: толкова много деца бяха намерили пътя си към дома под нейните грижи, а същевременно нито един родител не я беше обвинил в престъпление, нито се беше опитал да предизвика разследване за изчезването на обичното си потомство. Тя беше сигурна, че родителите им ги

обичаха – беше слушала риданията на бащите, бе гържала за ръка майките, които сегяха, загледани стоически в сенките, неспособни да помръднат, неспособни да възприемат мащабите на мъката си. Никой от тях обаче не я беше нарекъл убийца, нито беше настоял училището ѝ да затвори врати. Те знаеха. До някаква степен разбираха и бяха разбирали – дълго преди тя да ги посети с документите за прием в ръка, – че децата им се бяха върнали при тях, колкото да се сбогуват.

Една от вратите към коридора се отвори и през нея се показа момиче, забило поглед в телефона си. Елинор спря. Сблъсъците не бяха приятни преживявания и трябваше да се избягват, когато беше възможно. Момичето тръгна към нея, все така зачетено в нещо на екрана.

Елинор почука с връхчето на бастуна си по пода. Момичето спря и вдигна очи, а страните му пламнаха в яркочервено, когато най-сетне осъзна, че не е само в коридора.

– Ъъъ – каза то. – Добро утро, госпожице Уест.

– Добро утро, Кора – отвърна Елинор. – И те моля да ме наричаш Елинор, ако нямаш нищо против. Може и да съм стара и да остарявам все повече, но никога не съм била госпожица. По-скоро мадama, предвид местата, по които обикновено бродех.

Кора изглеждаше объркана. Не беше необичайно при новите ученици. Все още свикваха с идеята за място, където хората им вярваха, където изричането на невъзможни неща водеше само до вдигане на рамене и също толкова невъзможни коментари вместо подигравки или обвинения в умствени отклонения.

– Да, госпожо – най-сетне промълви Кора.

Елинор преглътна въздишката си. Кора щеше да се нагоди. Ако не успееше да се справи сама, щеше да се наложи Кейг да поговори с нея. След смъртта на Лънди той се беше превърнал в най-верния ѝ помощник и Елинор би се чувствала зле – все пак беше още момче, трябваше да тича по ливадите и да се катери по гърветата, а не да попълва документи и да съставя учебни програми, – но Кейг беше специален, а тя не можеше да отрече, че има нужда от помощ. Някой ден той щеше да поеме грижата за това училище. По-добре беше да се подготвя отсега.

– Започваш ли да свикваш, скъпа? – попита Елинор.

Кора се оживи. Беше забележително в каква хубавица се превръщаше, когато се отърсеше от вида на мрачно, объркано и изгубено момиче. Беше нисичко, закръглено девойче с щегри извивки – меки заоблености на гърдите и корема, нежна плътност в горната част на ръцете и бедрата, изненадващо изящество на китките и глезените ѝ. Очите ѝ бяха сини, а косата, гълга и някога естествено кестенява, сега наподобяваше тревата на двора – преливаше в гузина нюанси на зеленото и синьото досущ като цветовете на тропическа риба.

(Ако обаче се загържеше тук достатъчно гълго, отново щеше да стане кестенява. Елинор беше срещала други деца, преминавали през вратата на Кора, и знаеше, макар че никога нямаше да го каже на самата Кора, че един ден зеленото и синьото щяха да започнат да избледняват – може би утре, а може би след година, когато вратата окончателно се заключеше, а Кора корабокруши-реше завинаги на този чужд за нея бряг.)

– Всички са много мили – отвърна тя. – Кейг казва, че знае къде се пада моят свят на Компаса и че ще ми помогне да проуча групи хора, които са били там. Ъъъ... а Ангела ме запозна с всички останали момичета, някои от тях също са били във водни светове, така че има за какво да си говорим.

– Това е чудесно – отговори Елинор и наистина го вярваше. – Нали ще ми споделиш, ако се нуждаеш от каквото и да било? Искам всичките ми ученици да са щастливи.

– Да, госпожо – отвърна Кора, а оживлението угасна. Захапа устна, докато прибираше телефона в джоба си, и добави: – Трябва да вървя. Ъъъ, с Нагя ще ходим до езерото.

– Моля те, напomini ѝ да си вземе якето. Лесно настива.

Елинор отстъпи встрани и пропусна Кора. Вече не успяваше да насмогва на темпото на учениците, но ѝ се струваше, че това е хубаво – колкото по-скоро стигнеше до крайната точка на изтощението, толкова по-бързо щеше да си иде у дома.

Ох, колко беше уморена обаче от остаряването.

* * *

Кора се спусна по стълбите с леко прегърбени рамене, в очакване на подигравка или обига, която обаче така и не идваше. През шестте седмици, откакто беше пристигнала в училището, никой не я беше наричал „дебела“ като синоним на „чудовище“, при това нито веднъж. Кейг, който се явяваше неофициалният шивач на училището